

cum monialibus, vel cognatis, vel cum aliis illicitis personis. Sanctæ enim recordationis Gregorius papa, cum pluribus episcopis, seu sacerdotibus cæteris, in basilica beati Petri apostoli constituit : Si quis monacham, quam Dei ancillam appellant, in conjugio duxerit, anathema sit. Et responderunt omnes : Amen. Nos quippe eandem apostolicam auctoritatem sequentes, simili modo jaculum maledictionis talibus imponamus, nisi correptus a tam nefanda præsumptione ad satisfactionem pervenerit.

CAPUT VIII.

Octavo capitulo observamus : ut quando in aliquo conventu venerimus, tota intentione consideremus quod Psalmista nos admonet, dicens : *Dominus prospicit super filios hominum* (Psal. LII), et reliqua ; et iterum : *Dominus dissipat consilia gentium*, et reliqua usque *in hæreditatem sibi* (Psal. XXXI), Ideo prævidendum est, fratres, ut sit concordia et unanimitas inter episcopos et principes, omnemque populum Christianum, ut sit unitas ubique ecclesiarum Dei, et pax : imo una sit Ecclesia, fide, spe et charitate, unum habens caput, quod est Christus, cujus membra se invicem adjuvare mutuaque charitate diligere debent, ut ipse ait : *In hoc cognoscant omnes*, et reliqua (Joan. XIV).

CAPUT IX.

Nono capitulo admonemus jejunium [addendum et orationem] cum eleemosynis caute et vigilanter conservare : istæ enim sunt tres alæ quæ ducunt C

A sanctos ad cælum. Quatenus quadragesimale jejunium, Quatuor Tempora, et alia legitima jejunia, videlicet IV feriam, et VI feriam, cum magna vigilantia observare studeatis : et super omnia Dominicum diem, et sanctorum festivitates, sicuti canon et exempla præcedentium affirmant, ab omni sæculari opere cautissime custodire procuretis, nec superstitionibus vanis consensum præbeatis : neque creaturam pro creatore magicis illusionibus adorabitis, quia qui talia agunt regnum Dei non possidebunt.

CAPUT X.

Decimo capitulo mandamus, et fideliter obsecramus, de decimis dandis, sicut in lege scriptum est : *Decimam partem ex omnibus frugibus tuis, seu primitiis deferas in domum Domini Dei tui* (Deut. XII). Rursum per prophetam : *Afferte, inquit, omnem decimam in horreum meum, ut sit cibus in domo mea, et probate me super hoc. Si non aperuero vobis cataractas cæli, et effudero benedictionem usque ad abundantiam : et increpabo pro vobis qui comedit et corrumpit fructum terræ vestræ, et non erit ultra in ea sterilis* (Malach. III). Unde et cum obtestatione præcipimus, ut omnes studeant de omnibus quæ possident dare decimas, quia speciale Domini Dei est : et de novem partibus sibi vivant, et eleemosynas tribuant. Veritatem autem facientes, in charitate maneamus in illo qui est Deus benedictus in sæcula sæculorum. Amen.

SANCTI ODONIS

ARCHIEPISCOPI CANTUARIENSIS

EPISTOLA SYNODALIS

AD EPISCOPOS SIBI SUFFRAGANEOS.

(Apud Mansi ibid, col. 398).

Mirabili cunctipotentis polorum præsulis clementia opitulante, ego Odo Ecclesiæ Salvatoris Domini nostri Jesu Christi archiepiscopus, Dorobernensis civitatis metropolitanus, coepiscopis fidei catholicæ compaginatoribus, spiritali charitate, etiam comitatus rigore, meis confratribus, præsentium prosperitatem æthereique decoris beatitudinem.

Si aliquo modo fieri posset ut totius mundi opes ante nostros ponerentur obtutus, ita ut imperiali munere nobis universaliter deservirent, libenter illa omnia distribuere, meque ipsum insuper pro vestrarum animarum salute impenderem. Quippe quoniam meipsum a vestræ sanctitatis studio cupio et spero corroborari super eo in quo Dominus

D Deus nos operarios constituit. (274) [Et multa, quibus onus pontificatus exponit, subdidit :] idcirco humiliter, quasi indignus, sed devotus, precor et hortor sanctitatem vestram, ne tepide et negligenter in regimine animarum convertemini, ut non in tempore tremendæ vindictæ conqueratur de vobis Dominus, dicens : *Pastores non pascebant gregem meum, sed semetipsos* (Ezech. XXXIV), et iterum : *Principes exstiterunt, et ego ignoravi* (Ose. VIII, 4). Sed potius curemus familiæ Domini, super qua nos constituit rectores, cibum dare in tempore suo, mensuram tritici, probatam scilicet doctrinam. Et quamvis meritorum qualitate non præsumam consolari et hortari quemquam quippe qui solus indignus, et innumerabilium culpa

(274) Quæ uncis sunt inclusa, puto esse Willelmi Malmesburiensis, qui hanc epistolam refert.

rum reus, gaudeo et indigeo fraternis admonitionibus fideliter corroborari : tamen propter antiquam auctoritatem prædecessorum meorum, beatæ scilicet memoriæ Augustini, et aliorum sanctorum, quorum studiis regula Christianitatis, primum de hac archiepiscopali sede cunctis finibus Anglorum innotuit: idcirco istos divinos apices ad utili-

tatem omnium vestrum charaxare decrevi, quatenus rex augustissimus egregio vocabulo Edmundus cum omni populo suo imitari gaudeat, quod in nobis et ex nobis audiat, omnesque gentes, quæ undique regali imperio ipsius subjectæ sunt, titulos liquidæ nostræ conversationis ovanter sequi ament et delectent.

ANNO DOMINI DCCCCLXI

RORICO LAUDUNENSIS EPISCOPUS.

NOTITIA HISTORICA

(Ex Gallia Christiana, tom. IX, pag. 520.)

Anno 949, « Laudunenses, ait Flodoardus in Chronico, qui fidelitati Ludovici regis attendebant, eligunt sibi præsulem Roriconem diaconum, ipsius regis fratrem, filium nempe nothum Caroli Simplicis; quem consecrat Artoldus archiepiscopus Rhemis, qui tamen non receptus Lauduno, apud Petræ pontem munitionem resedit. » Adfuit, anno 955, ordinationi Hadulfi episcopi Noviomensis. Anno 961, post mortem Artaldi archiepiscopi Rhemensis, archicancellarii munere functus est, usque dum Odalricus Artaldo succederet. Eodem anno monachos in abbacia Vincentiana restituit, submotis canonicis. Anno 962 adfuit synodo tredecim episcoporum in pago Meldensi, in qua intercessit cum Gibuino Catalaunensi quominus restitueretur sedes Rhemensis Hugoni, Arthaldi competitori; eodemque anno manus imposuit ipsi

B Odolrico a Widone Suessionensi consecrato. Anno 969, consensit, III Non. Jun., donationi dimidiæ abbatiae sancti Hilarii cum ecclesia, factæ monasterio sancti Vincentii. Anno 973 dedit ipse eidem monasterio ecclesiam sancti Medardi in villa Caprimiacco. Anno 976, « langore paralyti correptus, inquit Flodoardus in Chronico, post multas ac debitas Deo pro ipsa infirmitate redditas gratias, vita decessit, videlicet vigilia S. Thomæ apostoli post laudes Deo matutinales. » De eo Necrologium Vincentianum his verbis: « XIII Kal. Januar, obiit Rorico episcopus Laudunensis, qui huic cœnobio alteram regulam instituit, et multas res cum terris et altaribus dedit. » Eum fuisse eruditum testatur Atso monachus in libro de Antichristo, quem rogatu Gerbergæ reginæ conscripsit.

RORICONIS

CONSTITUTIO

De restituendis in monasterio S. Vincentii monachis

(Actes de la province ecclésiastique de Reims, tom. I, pag. 626.)

Auxiliante supernæ propitiationis clementia, Rorico, etsi indignus tantæ Laudunensis Ecclesiæ præsulatum adeptus, considerans ultimæ evocationis sortem, ut cæteris, mihi quoque imminere, peccatorum quoque meorum quam magno pressus gravamine, cœpi apud me tacita deliberatione tractare quiddam huic sedi, cui auctore Deo præsideo, profuturum, meis vero opinor consulendis criminibus pernecessarium. Siquidem in latere montis, cui præeminet civitas, in prospectu scilicet ejus, est ecclesia sita sancti Vincentii egregii martyris cultu et

C honore venerabilis, super qua fama ferebatur antiquis temporibus insigem fuisse monasticæ conversationis, quæ quidem moderno tempore destitutionis succumbebat penuriæ, donec prædecessor meus Adelelmus undecunque sumptibus duodecim canonicorum in ea servitutum conventum constituit ordine vivendi religiosum. Quo ita defuncto, crebrescentibus diversorum cladum malis pene ad pristinum prolapsa est desolationis detrimentum. Quod ego non æquanimiter ferens, maxime quia non tam sedis hujus episcoporum, sed etiam nobi-